

Дѣ е гроба му?! . Кждѣ е свети прахъ
На чедото, що рѣстохъ въ младини?!
О, Боже мой, къмъ тебъ ли сторихъ грѣхъ,
Че самъ остахъ въ най-тежки старини?!

Вижъ всичко туй за него съмъ събралъ. . .
Азъ работихъ отъ тъмни тъмнини.
О, сине мой! . . Съсъ сълзи съмъ облѣлъ
Тѣзъ черни угари, тѣзъ буйнитѣ храни! . .

За менъ е пусто вредъ. . .
И майка му отъ мжка и тя умрѣ. . .
Я чуй! . . Тѣ пѣятъ . . . пѣятъ — жетва е вечъ,
А туй сърдце боли, боли, дано запре!!.

О, сине мой!! . О, зла сждба проклета! . .
Защо съмъ самъ, безумеца старикъ?! .
Българо, ти знайшъ ли, че въ разцвѣта
За твоята мощъ въ земята рожба скрихъ!?. «.

Порой сълзи обливаха старика.
Той хълцаше, проклинаше свѣта,
И блѣдъ, сломень едва чуто извика:
— „На твойтѣ гърди, юначе, да умра!!..“.

И свърши тозъ старикъ! . . Самъ склопихъ му очи,
Завикахъ бърже азъ жетваритѣ отведъ. . .
И днесъ тамъ дървенъ кръстъ самотно си стърчи,
Въ забвение осталъ, не кжпанъ отъ сълзи! . .